

[H. K. Sørensen.]

disse opsparingsbeløb gennem en række mindre beløb og måske over en længere tid er ønskelig, da måtte kunne se på spørgsmålet igen.

Jeg skal hermed på min gruppes vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Gudiksen: Hvorvidt loven om bunden opsparing i øjeblikket er populær, kan jeg ikke sige noget om, men jeg er sikker på, at når engang opsparingsbeløbene skal betales tilbage, vil loven blive meget populær.

Vi har i årevis her i landet talt om det sunde i at spare op, men der er ikke sket andet end, at den højtærede finansminister gennem sine skattelove har modarbejdet enhver form for opsparing. Jeg kan nævne et eksempel. En ung mand på landet — jeg kender bedst forholdene der —, der får sin egen virksomhed, skal i de første 5—10 år spare penge op til afdrag på sidste prioritet, og for at kunne klare disse opsparinger må han kvitte på istandsættelse af bygninger, maskiner o. s. v.; når så skattevæsenet ser, at han har sparet f. eks. 3 000 kr. op i årets løb, men ikke ser det andet, lægger det et passende privatforbrug på, og således bliver denne unge mand i virkeligheden beskattet altfor hårdt. Så ser vi bagefter det særsyn, at når han har nået at klare disse første 10 års opsparing, synker hans skatteevne, medens den tværtimod skulle stige, for så sker der nemlig det, at nu begynder han at koste på sine bygninger, besætning, maskiner o. s. v.; nu vil han have istandsat og udvidet; det, han igennem de 5—10 år har forsømt, vil han nu have genoprettet.

Vi mangler efter min formening en linie i finansministerens skattepolitik, som kan animere til en virkelig sund opsparing. Jeg tvivler ikke om, at finansministeren har vilje i så henseende, men de skattelove, han hidtil har fået gennemført, har i hvert fald ikke kunnet bidrage til at imødekomme en sund opsparing. Det er noget nyt med bunden eller tvungen opsparing, men meningen var jo, at man skulle gennemføre en lovgivning, som kunne sikre en sund og god opsparing. Dette nye, man her indfører i dansk skattelovgivning, kan godt have nogle bivirkninger også. Det er muligt, at denne tvungne opsparing i nogen måde kan blive forløber også for en folkeforsikring — jeg har hørt kloge folk sige, at der var en vis tanke i det. Det skal jeg nu ikke kunne sige, men så meget kan jeg sige, at denne tvungne opsparing må animere såvel skattekommissionen som finansministeren til at

tage spørgsmålet op om en virkelig sund opsparing i befolkningen.

Nu nævnte jeg for dette eksempel med den unge mand. Alle er klar over, at der gøres de unge uret, ligegyldigt om det er i by eller på land, fordi der ikke tages hensyn til deres særlige forhold; de må forsømme deres bedrift for at betale deres skat, og de kommer til at svare for meget i skat på den måde. Men det er klart, at bunden opsparing i hvert fald tager penge ud af omsætningen. Pengene går ganske vist ikke tabt, men kan fås tilbagebetalt efter en årrække, og dette må efter min formening være et indlysende gode for skatteyderne.

Dette, at sidste rate i henhold til den første lov nu er samarbejdet med opsparingsbeløbene efter den sidste lov, synes jeg er meget fornuftigt, og ligeledes at indkomstgrænsen er sat lavere, forudsat at det kommer til at virke tilfredsstillende. Udover at de lavere indkomster er taget med, er der sket en bopælssondring, så at indtægtsgrænserne er: I København 6 000 kr. for forsørgere og 5 000 kr. for ikke-forsørgere, i købstæderne 5 500 kr. for forsørgere og 4 500 kr. for ikke-forsørgere, og på landet 5 000 kr. for forsørgere og 3 500 kr. for ikke-forsørgere.

Hvad angår det sidstnævnte beløb på 3 500 kr., vil jeg gerne takke den højtærede minister, fordi han denne gang i den bundne opsparing har medtaget tyendet på landet, dem, der har det virkelig godt, dem, der tjener 5 000 kr. plus kost og logi. Jeg bad sidste gang ministeren om at ændre loven således, at man kunne få dem med, for der er ingen i Danmark, der har bedre råd til at deltage i den bundne opsparing end netop dem. Det skete ikke forrige gang, men denne gang er det altså sket. Jeg skal alligevel komme med en anke på dette område, for jeg synes, det er temmelig lidt, at en karl med en indtægt på 5 000 kr., der har fri station, kun skal betale ca. 175 kr. i bunden opsparing. Hvis det er rigtigt, synes jeg, det er et latterligt lille beløb, han skal af med.

Loven i fjor var baseret på, at bankerne skulle klare opgaven med at modtage de opsparingspligtige beløb, for at der ingen rentetab skulle ske, og for at administrationen skulle blive så billig som mulig. Den linie er det ikke lykkedes finansministeren at fastholde i det nye lovforslag, og det beklager jeg. Det fremgår af, hvad der er oplyst, at bankerne og sparekasserne ikke turde påtage sig den nye store opgave på grund af forøgelsen af antallet af dem, der skal betale, og det er jo beklageligt.